

Arrest

nr. 298 666 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE BEULE
 Gijzelaarsstraat 21
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C.-M. ISTAPAYEV, die loco advocaat D. DE BEULE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 10 juli 2018 diende de verzoekende partij tezamen met haar kinderen een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

Op 14 januari 2019 nam de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 mei 2019 diende de verzoekende partij tezamen met haar kinderen een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, wederom in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

Op 23 oktober 2019 nam de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 december 2019 diende de verzoekende partij tezamen met haar kinderen een derde aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid in, nogmaals in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

Op 27 april 2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij diende, uitsluitend in eigen naam, een beroep tot nietigverklaring in van voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 244 562 van 23 november 2020 verwierp de Raad het annulatieberoep.

Inmiddels diende de verzoekende partij op 6 juli 2020 namens haar kinderen een vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, nogmaals in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

Op 24 november 2020 nam de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 december 2020 diende de verzoekende partij tezamen met haar kinderen een vijfde aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in, wederom in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

Op 24 maart 2021 werd de zoon van de verzoekende partij, M. D., aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk. Gelet op diens verklaringen werd hij initieel beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat een voogd werd aangesteld.

Op 8 april 2021 werd evenwel reeds aan de dienst Voogdij gemeld dat M. D. begeleid werd door zijn moeder, zodat de voogdij van rechtswege werd beëindigd.

Op 18 juni 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij diende op 23 mei 2020 zowel in eigen naam, als namens de minderjarige kinderen, een beroep in bij de Raad tegen voormelde beslissing. Bij arrest nr. 264 268 van 25 november 2021 verwierp de Raad het annulatieberoep.

Op 20 januari 2022 diende de verzoekende partij tezamen met haar kinderen een zesde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid Unieburger, opnieuw in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

Op 17 juni 2022 nam de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 november 2022 diende de verzoekende partij tezamen met haar kinderen een zevende aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid in, in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

Op 6 juni 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zowel t.a.v. de verzoekende partij, als t.a.v. de (meerderjarige en minderjarige) kinderen een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2022 werd ingediend door:

Naam: C.

Voorna(a)m(en): F.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: Driouch

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar moeder D. F. (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse moeder.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine / of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Er werden reeds eerder aanvragen gezinshereniging ingediend, nl. op:

- 10.07.2018, dewelke werd geweigerd door de gemeente op 14.01.2019 wegens onvolledigheid van het dossier*
- 18.04.2019, dewelke eveneens werd geweigerd door de gemeente op 22.07.2019 wegens onvolledigheid van het dossier*
- 03.12.2019, dewelke werd geweigerd op 27.04.2020 op basis van onvoldoende bewijzen ten laste en waarbij de beroepsprocedure tegen deze beslissing werd verworpen op 23.11.2020 door de RVV*
- 24.12.2020, dewelke werd geweigerd op 18.06.2021 eveneens op basis van onvoldoende bewijzen ten laste en waarbij de beroepsprocedure tegen deze beslissing werd verworpen op 25.11.2021 door de RVV*
- 20.01.2022 dewelke werd geweigerd door de gemeente op 17.06.2022 opnieuw wegens onvolledigheid van het dossier*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bewijsstukken die bij de vorige aanvragen werden voorgelegd ook bij de voorgaande bijlages 20 uitvoerig werden besproken. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Betrokkene legde naar aanleiding van haar huidige aanvraag de volgende documenten voor:

- Declaration sur l'honneur dd. 21.04.2022 waarin de referentiepersoon verklaart dat haar dochter geen roerende of onroederen goederen bezit. Dit document kan echter niet aanvaard worden gezien dit een*

verklaring op eer betreft en zonder objectief verifieerbare bewijsstukken de echtheid niet kan achterhaald worden, bovendien kan het gesolliciteerde karakter van dergelijke verklaringen niet worden uitgesloten.

- *Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation -taxe de services communaux N°504 dd. 01.08.2022.* Dit document werd afgeleverd op 01.08.2022, zijnde na de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene haar onvermogen aantoonde van toen zij nog in het land van herkomst verbleef. Bovendien werd dit attest afgeleverd op ere woord van betrokkene. Echter, zoals eerder vermeld kan een verklaring op eer kan niet aanvaard worden gezien het gesolliciteerde karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

- *Allerlei facturen van Fluvius en TotalEngies op naam van de referentiepersoon of A. C..* Hoe betrokkene haar afhankelijkheid tenoverstaande van de referentiepersoon wenst aan te tonen met deze documenten is niet duidelijk. Het wil niet zeggen omdat de facturen op naam van de referentiepersoon staan, zij deze ook effectief alleen betaalt, bovendien gaat dat niet over de situatie van in het land van herkomst of origine.

- *Briefje waar E. F. A. in verklaart dat de referentiepersoon de huishuur heeft betaald voor de maanden januari - juni 2022.* Ook dit betreft een verklaring op eer waar het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten zonder objectief verifieerbare bewijsstukken.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt nog steeds niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het ten laste zijn in België betreft, uit het administratief dossier van betrokkene (meerbepaald uittreksel uit Dolsis), blijkt dat zij sinds november 2018 tot op heden onophoudelijk zelf tewerkgesteld is, aanvankelijk in interimverband.

Sinds 4.01.2021 is zij onafgebroken tewerkgesteld bij een bedrijf in Temse. Dit betekent dat betrokkene ook op dit moment niet ten laste is van haar moeder in België, gezien zij zelf over een inkomen beschikt. Zoals reeds eerder bij een voorgaande beslissing gesteld en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat mevrouw ten laste is van de referentiepersoon. De Raad zegt hierover in het arrest van 25.11.2021: "Verzoekers bewering dat haar tewerkstelling geen enkele invloed heeft op het feit dat zij ten laste is van haar moeder; bij wie zij inwoont en die instaat voor haar kinderen, raakt kant, noch wal. Zij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat verzoekster bezwaarlijk als 'ten laste' kan worden beschouwd gezien ze zelf in haar onderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid. Ondanks het feit dat het op zich lovenswaardig is dat verzoekster bestaansmiddelen verwerft uit arbeid, staat dit uiteraard haaks op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat zij erkend wenst te zien." Zoals reeds aangehaald doen de facturen op naam van de referentiepersoon geen afbreuk aan deze vaststelling, het is niet omdat men die facturen op naam heeft laten zetten dat de referentiepersoon, dat de referentiepersoon dat allemaal in de praktijk betaalt.

De attesten van het OCMW en de inkomsten van de referentiepersoon doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Kortom, bij gebrek aan meer bewijsstukken die de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aantonen van in het land van herkomst of origine kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.'

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt

de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2022 werd ingediend door:

Naam: D. Voorna(a)m(en): I. Nationaliteit: Marokkaanse
Geboortedatum: (...)2003 Geboorteplaats: El Hajeb
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar grootmoeder D. F. (...) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Deze aanvraag van betrokkene werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder, C. F. (...), die heden het verblijfsrecht niet verkregen heeft.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene en haar moeder (en andere broer en zus) gezamenlijk België inreisden, en sindsdien gezamenlijk verblijfsaanvragen indienden. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens is het redelijk te stellen dat betrokkene en haar moeder de intentie hebben zich gezamenlijk in België te vestigen. Betrokkene volgt dan ook de verblijfssituatie van haar moeder. Betrokkene was op datum van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging weliswaar meerderjarig, doch zij reisde België in als minderjarige, en het hele gezin verbleef tot op heden steeds op hetzelfde adres. Het is dan ook niet in het belang van de betrokkene om van de moeder gescheiden te worden en alleen achter te blijven. De vader van het kind gaf toestemming aan de moeder van de kinderen om hen mee te nemen en te huisvesten in België. Nergens is in die toestemming sprake van de grootmoeder of enige intentie tot gezamenlijk vestigen met de grootmoeder.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de derde verzoekende partij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2022 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum. (...)2006

Geboorteplaats: Meknes

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn grootmoeder D. F. (...) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Deze aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder, C. F. (...), die heden het verblijfsrecht niet verkregen heeft. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootmoeder van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden.

Voor zover mevrouw C. wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van haar eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de grootmoeder, dient te worden opgemerkt dat de vader (D. K.) in zijn ouderlijke toestemming dd. 26.08.2022 expliciet stelt dat hij de moeder van betrokkene de toestemming geeft zich samen met haar kinderen in België vestigen, dit document maakt geen melding van de referentiepersoon.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing.

Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de vierde verzoekende partij luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag f

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2022 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)2013

Geboorteplaats: El Hajeb

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar grootmoeder D. F. (...) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Deze aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder, C. F. (...), die heden het verblijfsrecht niet verkregen heeft. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootmoeder van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden.

Voor zover betrokkene wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van haar eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de grootmoeder, dient te worden opgemerkt dat de vader (D. K.) in zijn ouderlijke toestemming dd. 26.08.2022 expliciet stelt dat hij de moeder van betrokkene de toestemming geeft zich samen met haar kinderen in België vestigen; dit document maakt geen melding van de referentiepersoon.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing.

Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op. De verwerende partij licht haar exceptie toe als volgt:

"Verweerder merkt op dat onderhavig beroep door twee van de minderjarige kinderen van mevr. F. C. in eigen naam is ingediend.

Inderdaad zijn de kinderen M. D. en H. D. geboren op respectievelijk 05.05.2006 en 10.07.2013, zodat beiden tot op heden minderjarig zijn.

Terwijl een vordering tot nietigverklaring en/of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be)

Verweerder duidt dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een beroep tot nietigverklaring in te dienen: het minderjarige kind dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Gelet op het feit dat mevr. F. C. in het kader van huidige procedure niet optreedt als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen M. D. en H. D., kan slechts worden vastgesteld dat huidig beroep onontvankelijk is, in de mate het door voormelde minderjarigen in eigen naam is ingesteld."

De voorzitter merkt ter terechtzitting op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voormelde exceptie opwerpt. De verzoekende partij legt een stuk met Franse vertaling neer waaruit blijkt dat de vader van de kinderen akkoord is dat zij uitsluitend het ouderlijk gezag uitoefent. Voor het overige verwijst zij naar haar verzoekschrift. De advocaat van de verwerende partij heeft geen instructie om af te wijken van hogervermelde exceptie en verwijst naar haar nota met opmerkingen.

De Raad is in casu van oordeel dat het duidelijk is dat de eerste verzoekende partij ook voor haar minderjarige kinderen optreedt. Ook al vermeldt de eerste verzoekende partij dit niet expliciet in haar verzoekschrift. Het feit dat zij met de ter terechtzitting neergelegde stukken aannemelijk maakt dat zij het ouderlijk gezag alleen uitoefent, kan voor de Raad op dit punt volstaan, samen met de vaststelling dat de eerste verzoekende partij alle voormelde bestreden beslissingen in één enkel verzoekschrift aanvecht.

De exceptie dient om voormelde redenen te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste, tweede, derde en vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar vier middelen, die samen worden besproken, als volgt toe:

"Ontvankelijkheid: verweerster stellen steeds de verzoekers hun vordering onontvankelijk is. Verzoekers menen het tegenovergestelde.

(...)

"Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221;475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Verwerende partij is, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Minstens schendt de verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel door geen afdoende rekening te houden met de feiten en dit samenspraak met het vertrouwenbeginsel zie later).

De Stad Antwerpen heeft dit samen met de DVZ overtreden:

Op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel is het bestuursorgaan ertoe gehouden op een zorgvuldige wijze aan feitenvinding te doen en ervoor te zorgen dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht (RvS 31 januari 2012, nr. 217.609, De Wolf; RvS 30 november 2017, nr. 240.028, Vandendriessche e.a.; RvS 15 februari 2019, nr. 243.691, Orye; RvS 10 april 2020, nr. 247.391, X; RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587, BVBA In- Rechtskundig Weekblad 2022-23 | nr. 23 | 4 februari 2023 899 terchange Belgium; RvS 8 februari 2021, nr. 249.746, VZW Aktiegroep Leefmilieu Kempen).

Een bestuurlijke beslissing kan immers pas rechtsgeldig genomen worden op grond van vaststaande en behoorlijk bewezen feiten. Dit vereist een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 4 januari 2016, nr. 233.375, X) waarbij rekening wordt gehouden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker; RvS 15 februari 2019, nr. 243.691, Orye).

De bestuurlijke beslissing moet dus gesteund zijn op een behoorlijk onderzoek van de zaak en genomen zijn met kennis van alle relevante feitelijke gegevens van het dossier (RvS 23 maart 2009, nr. 191.738, Mavili). Met het oog op de zorgvuldige voorbereiding van een bestuurlijke beslissing (RvS 27 maart 2000, nr. 86.257, Biharyova; RvS 2 maart 2010, nr. 201.465, Cornelis), kan het bestuur zich ook laten adviseren (zie hierover uitgebreid: S. Denys, Advisering in het bestuursrecht, Brugge, die Keure, 2013, 120; I. Opdebeek, S. De Somer en S. Denys, «Advisering door deskundigen in het bestuursrecht» in I. Opdebeek, S. De Somer e.a. (eds.), Vereniging voor de vergelijkende studie van het recht van België en Nederland. Preadviezen 2017, Den Haag, Boom Juridisch, 2017, 24-25). Een dergelijk advies kan zelfs noodzakelijk zijn om met kennis van zaken te kunnen oordelen.

(zie RW: 2022-2023, 890 noot van Anneline Stijleman waar bovenvermelde is van overgenomen-blzn. 898-899).

(...)

Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Uit de stukken die verzoeker bezorgd in het kader van de aanvraag blijkt zeer duidelijk dat verzoekers samen met de referentiepersoon een gezin vormen.

Gelet op het feit dat er sprake is van een hecht gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij rekening te houden met de mogelijk schending van artikel 8 EVRM, hetgeen de verwerende partij niet gedaan heeft.

De verwerende partij maakt zich derhalve hierbij schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekers menen dat het gezinsleven dat hij onbetwistbaar heeft met de referentiepersoon op disproportionele wijze wordt aangetast, in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoekers menen dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd welke motieven opgesomd in alinea 2 van artikel 8 EVRM de aantasting van het gezinsleven zouden rechtvaardigen, noch in welke mate deze aantasting proportioneel zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven.

Onder het recht op respect van het privé-leven, toegekend door de internationale beschermingsinstrumenten van de rechten van de mens, moet worden verstaan als « het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, sexuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd» (J.-L. RENCHON, «La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed, Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In het onderhavig geval, moet het onderzoek naar de proportionaliteit uitgevoerd worden, rekening houdend met dit recht op het privé-leven.

De Raad van State, preciseert in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744)

Paragraaf 2 van deze zelfde beschikking staat geen inmenging in dit recht toe dan op voorwaarde dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in deze paragraaf en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Naast deze "principes" doet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt.

Ten eerste is er het pertinentiecriterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken. Inzake quod certe non.

Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In casu kan moeilijk worden aanvaard dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft.

Het Hof heeft een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

*In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij op voormelde vragen geen antwoord.
Besluit:*

Dat verzoekers aldus aantonen dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op privé- en familieleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing met deze gegevens verzuimt rekening te houden.

Bijgevolg is dit middel ernstig.

(...)

Vertrouwensbeginsel

Algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat voorschrijft dat een burger erop moet kunnen vertrouwen, dat een bepaalde toezegging van een bestuursorgaan ook nagekomen wordt of een wettelijke bepaling wordt nageleefd.

Het vertrouwensbeginsel kan alleen geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid terugkomt op een vaste gedragslijn of op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan zonder dat dit te verantwoorden is.

Spelregels: algemene beginselen van behoorlijk bestuur

- *Gesprek opnemen*
- *Rechtszekerheidsbeginsel*
- *Motiveringsbeginsel*
- *Zorgvuldigheidsbeginsel*
- *Verbod van willekeur*
- *Verbod van misbruik van bevoegdheid*
- *Proportionaliteitsbeginsel*
- *'Fair play'-beginsel*
- *Vertrouwensbeginsel: inlichtingen of toezeggingen?*
- *Gelijkheidsbeginsel*

Verzoekers stellen dat het vertrouwenbeginsel is overtreden en verwijzen naar een arrest van 16 juni 2021 die hun hier in bijtreedt : zie hieronder met uitleg AGII

RvV: intrekking F kaart bij laattijdige kennisgeving van tijdig genomen weigeringsbeslissing schendt vertrouwensbeginsel

12 januari 2022

In arrest nr. 256.555 van 16 juni 2021 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat het vertrouwensbeginsel is geschonden wanneer het stadsbestuur eerst een F kaart aflevert aan het familielid van een Belg na de wettelijk voorziene termijn van zes maanden, en vervolgens deze kaart een half jaar later weer intrekt en een beslissing tot weigering van de aanvraag ter kennis geeft, ook al was deze beslissing tijdig genomen door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Feiten

Een meerderjarige Nigeriaan vraagt gezinshereniging met zijn Belgische moeder aan. Na verloop van de wettelijke termijn van zes maanden van artikel 42, §1 Verblijfswet (Vw) wordt hem door het stadsbestuur een verblijfskaart F afgeleverd. Meer dan een half jaar later wordt deze kaart ingetrokken en wordt hem een weigeringsbeslissing ter kennis gegeven. Deze beslissing werd door DVZ wel binnen de wettelijke termijn van zes maanden genomen, maar werd hem om onduidelijke redenen niet eerder ter kennis gegeven.

Verzoeker, erop vertrouwend dat hij over een verblijfsrecht beschikte, vatte in de tussentijd studies aan, schreef zich in bij een ziekenfonds, wilt een opleiding volgen voor een knelpuntberoep, en leeft samen met zijn moeder, vader, broer en zus, die allen verblijfsrecht hebben of Belg zijn. Hij kan zich bijgevolg onmogelijk vinden in deze manier van handelen van het bestuur en dient een beroep in bij de RvV tegen de weigeringsbeslissing.

Analyse RvV

De Raad stelt op de eerste plaats vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing wel degelijk genomen werd binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden. De vraag stelt zich dus of de kennisgeving van de beslissing ook binnen deze termijn moest plaatsvinden. De Raad oordeelt dat dit niet het geval is:

• In de Verblijfswet, de voorbereidende werken en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH) komt de termijn van de kennisgeving niet aan bod. Artikel 42, §1 Vw en artikel 52, §4 Verblijfsbesluit (Vb) stellen immers enkel een termijn vast waarbinnen een beslissing moet worden genomen, maar zeggen niets over een termijn voor kennisgeving van de beslissing. De laattijdige betekening van een tijdig genomen beslissing wordt dus niet gesanctioneerd door deze bepalingen.

• Verder stelt de Raad dat de beginselen uiteengezet in het arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ) van 27 juni 2018 (C-246/17) niet relevant zijn voor deze zaak aangezien er in casu geen aanknopingspunt is met het Unierecht. Ter herinnering: in het arrest Diallo bepaalt het HvJ dat DVZ binnen een termijn van zes maanden een beslissing moet nemen over een aanvraag gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Unieburger en dat de kennisgeving hiervan ook binnen deze termijn moet gebeuren. Bij het overschrijden van deze termijn mag dit niet automatisch leiden tot de ambtshalve afgifte van een F kaart (onder 'meer info' vind je onze nieuwsberichten over het arrest Diallo en de Belgische rechtspraak in navolging van dit arrest).

Anderzijds beslist de Raad dat het vertrouwensbeginsel is geschonden door de intrekking van de F kaart en de kennisgeving van de weigeringsbeslissing meer dan een half jaar nadat de kaart hem werd afgeleverd.

Verwijzend naar een arrest van de Raad van State van 3 juni 2010 (nr. 204.655), herinnert de RvV er aan dat er sprake is van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien:

1. het bestuur een vergissing beging,
2. ten gevolge van die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, en
3. er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen.

Ook moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur rechtmatige verwachtingen heeft gewekt bij de betrokkene.

Toegepast op deze zaak oordeelt de Raad dat de eerste twee voorwaarden voldaan zijn: door de F kaart af te leveren, heeft het bestuur een vergissing begaan die aan de verzoeker een voordeel heeft verleend. Hij had bovendien een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F kaart zijn verblijfsrecht werd erkend, aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document wanneer het verblijfsrecht wordt erkend.

De Raad bepaalt vervolgens dat er geen gewichtige redenen zijn om dit (verblijfs-)voordeel terug te vorderen:

• Het gegeven dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F kaart dus per vergissing werd afgegeven, verwijst in eerste instantie naar de eigen vergissing als overheid. Dit weegt niet op tegen de legitieme verwachting van verzoeker dat hij een recht op verblijf in België had. Ten gevolge van deze verwachting heeft hij immers zijn gezins- en privéleven gedurende ruim zes maanden uitgebouwd in België. DVZ houdt hier onterecht geen rekening mee.

• Voorts gebeurde de intrekking van de administratieve rechtshandeling niet rechtmatig. De F kaart werd immers pas ingetrokken nadat de termijn voor het instellen van een annuleringsberoep reeds ruim was verstreken. Ook blijkt niet dat de afgifte van de verblijfskaart door bedrog zou zijn uitgelokt of door een zodanige [on]regelmatigheid is aangetast dat zij als onbestaande moet worden beschouwd.

• Verder merkt de Raad op dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in artikel 42, §1, lid 1 Vw de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden. Indien een F kaart die werd verkregen omwille van het verstrijken van de termijn, onbeperkt zou mogen ingetrokken worden, zou dat de rechtsonzekerheid veel groter maken.

• Ten slotte beroept de RvV zich op een arrest nr. 245.829 van de Raad van State van 21 oktober 2019, dat stelt dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht wordt geacht nooit te hebben bestaan, ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken.

De Raad besluit dat het vertrouwensbeginsel is geschonden en vernietigt de weigeringsbeslissing van DVZ.

Ook op dit beginsel dient de beslissing van de DVZ te worden vernietigd."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat het beroep volgens haar wel degelijk ontvankelijk is kan de Raad verwijzen naar de bespreking onder punt 2. van dit arrest.

De verzoekende partij voert de schending van het gezins- en privéleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij schijnt daarbij uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissingen in casu beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betreffen. De verwerende partij geeft dus expliciet geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij. De uitvoering van de bestreden beslissingen kan dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg hebben. De verzoekende partij geeft overigens zelf in de middelen aan dat *“De Raad van State, in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 (preciseert) dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744)”*. Daarmee geeft de verzoekende partij zelf aan dat het wel degelijk moet gaan om de uitvoering van een verwijderingsmaatregel die strijdig kan zijn met artikel 8 van het EVRM. In casu is er geen sprake van enige verwijderingsmaatregel, en daarom ook niet van een risico op schending van artikel 8 van het EVRM. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 256 555 van 16 juni 2021 van de Raad, merkt de Raad vooreerst op dat zijn arresten geen precedentswaarde hebben in de continentale rechtstraditie. Daarnaast voert de verzoekende partij in dit kader aan dat de Raad in die zaak oordeelde dat het vertrouwensbeginsel is geschonden wanneer het stadsbestuur eerst een F-kaart aflevert aan het familielid van een Belg na de wettelijk voorziene termijn van zes maanden, en vervolgens deze kaart een half jaar later weer intrekt en een beslissing tot weigering van de aanvraag ter kennis geeft, ook al was deze beslissing tijdig genomen door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

De Raad kan naast het feit dat zijn arresten geen precedentswaarden hebben, bovendien vaststellen dat de feiten in huidige zaak fundamenteel verschillend zijn.

Immers is het verloop van de feiten helemaal anders. Op 1 juni 2023 werd aan de verzoekende partij, weliswaar verkeerdelijk (en dit gegeven is niet betwist), een F-kaart afgegeven. Op 6 juni 2023 werd de bestreden beslissing (zijnde een weigeringsbeslissing) genomen. Deze werd op 9 juni 2023 aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht.

In tegenstelling met de zaak waarin arrest nr. 256 555 werd uitgesproken werd in casu de F-kaart afgegeven vóór het nemen van de bestreden beslissing. Op 9 juni 2023 werd de F-kaart echter weer ingetrokken. Het gaat dus in casu om een termijn van slechts acht dagen tussen het afgeven van de F-kaart en het weer intrekken ervan, terwijl in die acht dagen ondertussen een negatieve beslissing werd

genomen over de huidige verblijfsaanvraag (de zevende in functie van dezelfde referentiepersoon) van de verzoekende partij. Uit deze kortstondige periode tussen de afgifte van de F-kaart en de intrekking van de F-kaart blijkt duidelijk dat er sprake was van een vergissing, met name dat de F-kaart onrechtmatig werd afgegeven. Er kan in een dergelijk korte periode van slechts acht dagen bezwaarlijk gesproken worden van enig gewekt vertrouwen bij de burger door de overheid. Bovendien heeft de afgifte van een F-kaart slechts een declaratoir en geen constitutief karakter, hetgeen onder meer inhoudt dat uit de afgifte van dergelijke kaart niet volgt dat het verblijf van de betrokkene als legaal kan worden aangemerkt (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Er kan slechts een verblijfsrecht worden toegekend indien aan de voorwaarden voor verblijf wordt voldaan. De verzoekende partij had reeds zes weigeringsbeslissingen ontvangen, zodat zij er bezwaarlijk van kon uitgaan dat haar nu wel een verblijf zou worden toegekend. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake zou zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Ten slotte kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen op zich helemaal niet betwist. Zij blijven dan ook allemaal overeind, en met hen de bestreden beslissingen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het eerste, tweede, derde en vierde middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste en de tweede verzoekende partij, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de eerste en de tweede verzoekende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU